loven, vil der i almindelighed forinden have været afholdt tjenstligt forhør efter reglerne i tjenestemandslovens kapitel 4. Sådanne forhør og retsmøder er som udgangspunkt ikke offentlige, jf. lovens § 21, stk. 7, og offentlig gengivelse af, hvad der er passeret under møderne, er i så fald forbudt, jf. stk. 8. Det er endvidere i praksis antaget, at der efter offentlighedslovens § 13, stk. 1, nr. 3, generelt kan gives afslag på aktindsigt i dokumenter og oplysninger, der er omfattet af offentliggørelsesforbudet, jf. nærmere betænkningen, side 37.

Med hensyn til den nærmere rækkevidde af offentliggørelsesforbudet - og dermed af adgangen til at afslå begæringer om aktindsigt efter den nævnte bestemmelse i offentlighedsloven - fremgår det af tjenestemandslovens § 21, stk. 9, at forbudet omfatter oplysninger tilvejebragt såvel før som under forhør og retsmøder, der afholdes under sagen, og hvad enten oplysningerne foreligger mundtligt eller skriftligt. Forbudet omfatter efter bestemmelsens forarbejder bl.a. oplysninger i den tjenstlige indberetning efter lovens § 20, stk. 1, tjenestemandens eventuelle skriftlige udtalelse herom, eventuelle senere skriftlige indlæg, meddelelsen til vedkommende centralorganisation om sagens stilling efter § 22 og udtalelser om tjenestemandens eventuelle krav på hel eller delvis godtgørelse af bisidderudgifter m.v. efter lovens § 23, jf. Folketingstidende 1985-86, Tillæg A, sp. 3167 f. Også forhørslederens beretning og eventuelle indstilling om sagens afgørelse er omfattet, jf. dog om den ansattes adgang til på egen hånd at offentliggøre indstillingen nedenfor, pkt. 2.

2. Med hensyn til spørgsmålets andet led bemærkes det, at en offentliggørelse af det bagvedliggende materiale efter de nævnte bestemmelser i tjenestemandsloven som udgangspunkt ikke vil kunne finde sted, heller ikke fra den ansattes egen side. Det fremgår dog af de nævnte forarbejder, at den ansatte på egen hånd frit kan offentliggøre forhørslederens eventuelle indstilling.

Det er samtidig i praksis antaget, at offentliggørelsesforbudet ikke gælder i tilfælde, hvor vedkommende minister, tjenestemanden selv og vedkommende centralorganisation giver samtykke til offentliggørelse af dokumenterne. Det skyldes, at de samme myndigheder m.v. kan bestemme, at offentligheden skal have adgang til at overvære sagens behandling, jf. tjenestemandslovens § 21, stk. 7, 2. pkt. I så fald gælder offentliggørelsesforbudet ikke, jf. § 21, stk. 8 (»retsmøder, der ikke er offentlige«). En sådan fremgangsmåde blev bl.a. fulgt i forbindelse med den tjenstlige undersøgelse i Tamil-sagen (for så vidt angår forhørsledelsens beretning og indstilling).

Selv hvor der ikke foreligger samtykke fra tjenestemanden og vedkommende centralorganisation, er offentliggørelsesforbudet efter lovens forarbejder ikke til hinder for, at myndigheden, hvor der er rimelig grund til det, efter sagens afslutning udsender en meddelelse til offentligheden om undersøgelsens udfald, om fornødent med en kort begrundelse for den trufne afgørelse, jf. Folketingstidende 1968-69, Tillæg A, sp. 3899. Det samme må antages at gælde for tjenestemanden selv, jf. ovenfor om tjenestemandens adgang til at offentliggøre forhørslederens eventuelle indstilling.

Det tilføjes, at spørgsmålet om, i hvilket omfang den ansatte selv kan offentliggøre materiale fra disciplinærsager, ikke berøres af det foreliggende lovforslag.

Spørgsmål nr. 17:

I hvilket omfang har en ansat selv aktindsigt i egen personalesag, herunder en eventuel disciplinærsag?

Svar:

Lovforslagets § 2, stk. 2, 2. pkt., indebærer, at sager om enkeltpersoners ansættelsesforhold i det offentliges tjeneste - med de undtagelser, der fremgår af bestemmelsens stk. 3 og 4 - ikke er omfattet af offentlighedsloven.

Det indebærer i princippet, at heller ikke bestemmelsen om egenacces i lovens § 4, stk. 2, vil gælde for personalesager, jf. om bestemmelsen nærmere John Vogter, a.st., side 91 ff.

Formålet med lovforslaget er at gennemføre en begrænsning i offentlighedens adgang til aktindsigt i personalesager. Det er ikke hensigten at begrænse den ansattes egen adgang til aktindsigt i sin personalesag. På den baggrund er det forudsat, at der efter princippet om meroffentlighed fortsat gives den ansatte adgang til aktindsigt i vedkommendes egen personalesag efter de principper, der gælder i dag. Noget sådant vil efter Justitsministeriets opfattelse også følge af prin-